

Mulighed for at gennemføre offentlig Paatale af disse Voldshandlinger, der ikke medføre Saar eller anden Skade, og altsaa ikke være indskrænket til den blotte Paatale deraf som Politiforfeelse, for saa vidt det er foretaget paa Gade og med de Indskrænkninger i Straffen, som efter den nugældende Ret maa finde Sted, dog var bundet noget for Retsfikkerheden i de ejendommelige Tilfælde, som Lovforslaget overhovedet har for Dje. Vi have derfor ikke ment at burde fraraade det høje Ting at vedtage Forslaget med denne Paragraf, dog med en Ændring, som vi have foreslaaet.

Folketinget har tilføjet, at den offentlige Paatale bortfalder, naar den fornærmede begærer det. Det kunne vi ogsaa i det væsentlige tiltræde. Kun mene vi, at det ikke bør hedde „bortfalder“, men „kan bortfalde“. Det er nemlig en ganske ejendommelig og lidet tiltalende Situation, der vil fremkomme, naar Forsølgningen af den offentlige Politifag skal bortfalde, idet den overfaldne kan have foranlediget den offentlige Myndighed til at foretage en Række Underfølgelser og gaa til det yderste i saa Henseende og saa dog skal have Ret til uafhængig deraf i sidste Øjeblik at standse Sagen. Det er noget, som ikke er almindeligt og ikke behøves, og som fremfor alt ikke behøves eller bør finde Sted her, hvor en af Betingelserne er, at Sagen indbefatter en Politiforfeelse, som jo ubetinget er udergiben offentlig Paatale. Vi mene altsaa, at Folketingets Tanke og Hensigt lige saa fuldt naas, naar vi ombytte Ordet „bortfalder“ med „kan bortfalde“, hvorved det altsaa bliver afhængigt af de offentlige Myndigheder, om de ville tage den fornærmedes Begæring til Følge, hvad de naturligvis ville gøre i alle Tilfælde, hvor der er rimelig Grund dertil.

I den anden Paragraf, nu § 2, som handler om Straffen, var jo det vigtige Punkt, som Regeringen havde foreslaaet, og som Landstinget havde vedtaget, at under disse Betingelser skulde Tvangsarbejde kunne anvendes; og det har Folketinget ogsaa bibeholdt; men det har stillet Straf af Tvangsarbejde under Betingelser, som ganske vist i høj Grad og i meget stor Udstrækning vilde medføre, at det ikke kan saa hyppig Anvendelse, idet nemlig Betingelsen nu er ikke blot den, som Landstinget havde vedtaget, at Handlingen vidner om Tilbøjelighed til raat og voldsom Fremfærd, men der er yderligere sat som Betingelse, at den paagældende tidligere er straffet for Vold, der ses at være udøvet mod fagesløs Person. Tvangsarbejde skal altsaa kun kunne anvendes som

Gentagelsesstraf. At det er sat til, have vi i Udvalget set med stor Beklagelse, kan jeg sige, idet vi mente, at for saa vidt man kunde have noget at indvende imod den Tanke, at den enkelte Handling kan vidne om Tilbøjelighed til raat og voldsom Fremfærd, vilde alt fornuftigt være naaet, hvis man havde tilføjet efter Ordet Handling: „i Forbindelse med den paagældendes øvrige Forhold“, og saa mulig som Eksempel havde nævnt, at han tidligere var straffet for Vold. Smidlertid har Udvalget ogsaa her stillet sig paa det Standpunkt, at naar vi saa, at overhovedet noget blev naaet ved Folketingets Affattelse af Paragraffen for det Formaal, Lovforslaget tilsigter, vilde vi ikke stille os vrangvillig over for en saadan Affattelse; og vi have derfor ment at burde gaa ind paa og tilraade Landstinget at gaa ind paa Grundtanken i Folketingets Affattelse, som altsaa er, at Tvangsarbejde kun kan anvendes som Gentagelsesstraf, idet vi dog af rent praktiske Grunde have ment, at man ikke ret vel kunde stille det som Betingelse, at vedkommende tidligere er straffet for Vold, der ses at være udøvet mod fagesløs Person. Det kan nemlig for alle de Personers Vedkommende, der ere dømt i Tiden fra 1866 til 1897, ikke ses af Dommen, thi det have Domstolene ikke haft Opfordring til at udtale sig om. Der kan altsaa kun ved en Underfølgelse af hele Sagen drages en Slutning om, hvad Domstolene muligvis vilde have idømt den paagældende, og en saadan Underfølgelse er dels meget upraktisk, dels, navnlig naar vi tænke os den for Højesteret, omtrent uoverkommelig. Vi have derfor ment, at man, for at blive i Folketingets Tankegang, hellere burde sætte Betingelsen saaledes, at den tidligere Dom skulde angaa Vold af en vis grov Bestaffenhed, hvilket vi have udtrykt saaledes: „straffet for Vold med højere Straf end Bøde“. Det er muligt, at det endogsaa fører til sjældnere Anvendelse end Folketingets Forslag, derom er det vanskeligt at sige noget i Almindelighed, men under alle Omstændigheder er der naaet det praktiske, at det kan ses af Dommen, og at der altsaa ikke bliver Spørgsmaal om en saadan vanskelig og uhensigtsmæssig Underfølgelse for hele den Kreds af Personers Vedkommende, der ere dømt mellem 1866 og 1897, som Folketingets Forslag fører til.

Det er altsaa disse to Ændringer, vi tilraade ud fra det Synspunkt, at vi blive i Folketingets Forslags Tankegang, men rette paa de Punkter, hvor vi anse Affattelsen for mindre praktisk og hensigtsmæssig. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale disse to Æn-